

Chính trị

Lá Cờ Vàng và Ông Đại Sứ

Tác giả: Anthony Hung Cao
Bài số 3607-17-30197vb3082515

Lời giới thiệu: Tác giả là một bác sĩ Nha Khoa, hiện hành nghề tại Costa Mesa, Nam Cali. Tham dự Viết Về Nước Mỹ từ 2007, ông đã nhận giải Vinh Danh Tác Giả Xuất Sắc 2010, với hồi ký "My Life," bài viết chia sẻ kinh nghiệm học tập của ông. Ngoài nghiệp Y Khoa, từ nhiều năm qua Hưng Cao còn là người soạn nhạc và là chủ tịch câu lạc bộ Tình Nghệ Sĩ. Sau đây là bài viết mới nhất của ông.

VNSN

***** III *****

Gần 30 năm trôi qua, nhưng tôi vẫn nhớ cái cảm xúc khi tôi nhìn thấy lá cờ vàng ba sọc đỏ lúc tôi vừa bước vào trại chuyển tiếp của người tỵ nạn ở Bataan vào tháng 6 năm 1988.

Lúc đó, tôi còn là cậu thanh niên mới bước vào tuổi mười chín và đã trải qua đến 13 năm sống dưới chế độ cộng sản từ sau cuộc đổi đời 30 tháng 4 năm 1975. Tôi nhớ một cảm xúc rất khó tả, vừa lạ lẫm, vừa tò mò xen lẫn ngạc nhiên khi lần đầu tiên nhìn thấy lá cờ. Thật ra cảm xúc đó cũng dễ hiểu đối với những thanh niên cùng trang lứa với tôi lúc đó. Cũng như bao nhiêu thanh niên khác sau năm 1975 ở Việt Nam, chúng tôi ít khi có dịp nhìn thấy hình ảnh của lá cờ vàng ba sọc đỏ.

Hình ảnh lá cờ vàng có chăng chỉ qua những bài học nhồi nhét lòng căm thù về ý thức hệ và những câu chuyện bịa đặt xấu xa mà chúng tôi bắt buộc phải học từ những lớp vỡ lòng về "chế độ cũ" hay chế độ "Mỹ ngụy".

Tôi có cái may mắn là được ba của tôi, người đã trải qua những năm tháng phục vụ trong ngành quân y của Việt Nam Cộng Hòa, thỉnh thoảng thì thầm kể lại những chiến tích oai hùng của quân lực Việt Nam Cộng Hòa mà ông được chứng kiến, cũng như những việc làm đầy nghĩa cử của các toán quân y Mỹ và những người lính Việt Nam Cộng Hòa giúp đỡ chăm sóc cho người dân. Tuy nhiên, những câu chuyện hiếm hoi đó chỉ thỉnh thoảng ông mới dám kể vì khắp nơi trong xã hội lúc đó là tình trạng "tai vách mạch rừng", đầy dẫy những tên công an khu vực cộng khai và trá hình.

Năm 1975, tôi chỉ mới vừa 6 tuổi để có một kỷ niệm hay một ý thức nào về lá cờ vàng ba sọc đỏ. Các bạn trẻ lớp sau tôi chắc chắn còn hoàn toàn mù tịt hơn về hình ảnh lá cờ ấy, nhất là tệ hại hơn khi chế độ cộng sản đã cố tình dùng đủ mọi cách để bóp méo và xuyên tạc lá cờ biểu tượng của nền dân chủ tự do dưới chế độ Việt Nam Cộng Hòa.

Khi trưởng thành, bước vào ngưỡng cửa trung học, một số chúng tôi bắt đầu có ý thức hơn về những điều bất công trong xã hội chung quanh và đã có những tư tưởng chống đối hay phản kháng, nhưng tuyệt nhiên, hình ảnh của lá cờ vàng trong những năm tháng đó hoàn toàn không là một hình ảnh mà chúng tôi dựa vào để nung nấu ý chí hay lấy đó làm biểu tượng để đấu tranh.

Đó là lý do tôi có cảm xúc khá lạ lẫm khi lần đầu được nhìn lá cờ vàng tung bay trong gió trong một ngày hè nóng nực lúc chúng tôi vừa bước chân vào trại tỵ nạn Bataan. Tôi nhớ tôi đã đứng khựng lại vài giây để nhìn lá cờ cho đến khi mẹ tôi giục mau đi theo gia đình về ngôi nhà cất tạm trong trại để tạm trú trong thời gian chúng tôi ở lại trại.

Những căn nhà nhỏ nhỏ được dựng lên sơ sài bằng gỗ sát vách với nhau. Những buổi chiều mùa hè, sau khi xong buổi cơm chiều, mọi người trong trại thường kéo nhau ra ngồi trước căn nhà để tránh cái nóng vẫn còn hầm hập từ mái tôn tỏa xuống.

Hàng xóm sát bên nhà của tôi lúc đó là một gia đình gồm 2 vợ chồng và một người con trạc tuổi tôi. Thấy chú hàng xóm hiền lành và thường vẫy tay chào mỗi lần gặp tôi, tôi lần la làm quen và trò chuyện với chú vào những buổi chiều khi ngồi hóng mát. Tôi được chú kể cho biết là chú đã từng phục vụ trong Thủy Quân Lục Chiến Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa trước đây. Sau khi ra khỏi trại "cải tạo", gia đình chú vượt biên và may mắn đi thoát. Khi bắt đầu quen với tôi hơn, chú thường cao hứng kể lại những trận đánh mà đơn vị của chú đã từng chạm trán với quân đội cộng sản. Chú kể về trận chiến ác liệt khi tái chiếm Cổ Thành Quảng Trị với sự tham dự của đơn vị Thủy Quân Lục Chiến của chú.

Qua câu chuyện của chú, tôi đã hình dung được niềm vui và những giọt nước mắt của những người lính khi nhìn thấy lá cờ vàng được phát phới tung bay trên cột cờ của Cổ Thành sau khi được quân ta chiếm lại. Giọng kể của chú thật hào hùng và tràn đầy cảm xúc, dường như những kỷ niệm năm xưa trên chiến trường bên cạnh những người đồng đội đang sống lại trong lòng của chú. Tôi chợt nhớ lại những câu chuyện kể của ba tôi trước đây, tuy nhiên trong một hoàn cảnh hoàn toàn khác hẳn vì lúc đó chúng tôi đang sống trong nhà tù lớn của cộng sản, nên giọng kể của ông chỉ thì thầm đủ cho tôi nghe, khác với giọng nói hùng dũng của người lính Thủy Quân Lục Chiến vì chúng tôi đang được đứng trên mảnh đất tự do.

Tôi còn nhớ một buổi chiều, sau khi kể thêm một vài câu chuyện về quãng đời quân ngũ của chú xưa kia, chú bảo tôi ngồi đợi chú một lúc để chú cho tôi xem một món đồ "rất quý giá". Chú bước vào bên trong nhà và sau đó trở ra với một món đồ gì đó được gói cẩn thận trong những tờ báo cũ. Tôi tò mò muốn biết chú cất món đồ gì trong đó. Đôi tay chú run run thận trọng mở từng tờ giấy báo. Khi tờ giấy báo cuối cùng được bóc ra, một lá cờ vàng cũ với nhiều vết cháy xém đen hiện ra trước mắt tôi.

Giọng chú chợt nghẹn ngào, với ánh mắt rung rung:

"Đây là lá cờ mà chú đã gìn giữ từ sau cuộc chiến ở Cổ Thành Quảng Trị cho đến nay. Lá cờ này đã thấm máu người bạn thân nhất của chú trong trận đánh chiếm lại Cổ Thành".

Vợ của chú đã giúp cất giấu lá cờ trong những năm tháng chú bị bắt đi tù cải tạo. Trong chuyến vượt biên, chú nhất quyết mang theo vì chú nghĩ linh hồn của người bạn đồng đội sẽ phù hộ gia đình chú vượt qua những sóng gió trên biển. Những ngày đói khát trên biển, chú đã ôm lá cờ vào ngực để chống chọi với cơn khát, cái đói cho đến khi tàu được vớt đưa vào trại tỵ nạn...

Đôi vai chú chợt run run khi nhắc lại câu chuyện vượt biên với những ký ức kinh hoàng. Mắt chú rung rung ngấn lệ. Tôi rụt rè đưa tay vuốt nhẹ lên lá cờ vàng. Tôi cảm thấy như có một luồng điện chuyền qua tay tôi từ lá cờ cũ đã phai màu. Đó là lần đầu tiên trong đời sau 13 năm, tay tôi được chạm vào lá cờ vàng ba sọc đỏ. Một cảm xúc thật bồi hồi khó tả, vừa tự hào, vừa trân quý, vừa hãnh diện với những gì mà tôi được nghe từ những câu chuyện của người lính Thủy Quân Lục Chiến mà tôi tình cờ được quen biết trong trại tỵ nạn Bataan. Tuy chú không nói, nhưng tôi biết chắc chú đang ôm ấp một niềm mong ước một ngày được trở về Cổ Thành Quảng Trị để dựng lại ngọn cờ vàng ba sọc đỏ như trong một buổi chiều năm xưa trong trận chiến năm 1972.

Từ khi ra khỏi trại, tôi không có dịp gặp lại chú nữa. Không biết bây giờ chú đang định cư ở đâu, còn sống hay đã mất. Tôi mong có phép nhiệm màu nếu chú đọc được câu chuyện này để tôi có dịp gặp lại chú, người đã giúp mang lại cho tôi sự kính trọng và yêu mến lá cờ thiêng liêng chỉ sau một thời gian ngắn ngủi, mặc dầu tôi đã trải qua 13 năm sống dưới những sự xuyên tạc bịa đặt của chế độ cộng sản về lá cờ vàng.

***** 🚩 *****

Chúng tôi đến định cư ở Hoa Kỳ vào cuối tháng 9, khi trời bắt đầu vào Thu với tiết trời se se lạnh.

Hình ảnh của lá cờ vàng mà tôi được thấy lần đầu tiên ở Hoa Kỳ được treo trong khu nhà hàng phở Nguyễn Huệ, trên đường Bolsa, gần góc đường Ward. Kể từ đó đến nay, lá cờ vàng ba sọc đỏ đã trở nên quen thuộc trong những cuộc biểu tình, những đêm văn nghệ đấu tranh, v.v. Sau này, khi thành lập ban hợp ca Câu Lạc Bộ Tình Nghệ Sĩ, chúng tôi thường tổ chức hay tham gia những buổi văn nghệ đấu tranh cho tự do, dân chủ, nhân quyền cho quê hương Việt Nam. Hình ảnh lá cờ vàng ba sọc đỏ cũng xuất hiện trong một số màn trình diễn của chúng tôi, mỗi khi chúng tôi trình diễn các bản nhạc đấu tranh như "Vùng Lên Cứu Nước", "Người Việt Nam", "Hẹn Ngày Về", v.v. Những lá cờ vàng được chúng tôi tự hào cầm trên tay và phất cao. Trong những giây phút đó, tôi vẫn thỉnh

thoảng chợt nhớ đến hình ảnh lá cờ vàng trong trại tỵ nạn Battaan mà tôi có dịp chạm tay vào.

Tháng Bảy năm nay, khi vị đại sứ Hoa Kỳ tại Việt Nam là ông Ted Osius đến gặp gỡ cộng đồng người Việt tỵ nạn cộng sản ở ngay thủ phủ Little Saigon. Vì bận việc phải đi xa, nên tôi không có mặt trong buổi tiếp tân hôm đó. Tuy nhiên, khi đọc những bài báo về cách hành xử của vị đại sứ này đối với lá cờ vàng, tôi hết sức phẫn nộ. Tôi cố tìm xem lý do gì mà một vị đại sứ Hiệp Chúng Quốc như ông, vốn luôn tự hào là công dân một quốc gia yêu chuộng Tự Do và Công Lý, lại có một thái độ như vậy đối với một biểu tượng Tự Do của hơn 2 triệu người Việt tỵ nạn cộng sản.

Sự bào chữa của ông Osius khi ông cho là đứng chụp hình chung với lá cờ vàng ba sọc đỏ sẽ gây dẫn đến sự khó khăn trong “việc làm” của ông khi ông trở lại Việt Nam giúp xây dựng và phát triển sự hợp tác của hai quốc gia và hy vọng sẽ dẫn đến nền dân chủ, công bình cho Việt Nam, v.v. và v.v. Tệ hại hơn, vị đại sứ còn than thở rằng ông có thể “bị mất việc” nếu đứng chụp hình với lá cờ vàng ba sọc đỏ. Hiểu nôm na là việc ông ta chụp hình với lá cờ vàng có thể làm mất lòng và vì vậy ông ta có cơ bị mất việc.

Ô hay. Hà Nội hay Việt Nam đúng là nhiệm sở ngoại giao của ông, nhưng ông chủ của ông đâu phải là ông chủ của ông đấm vua quan hay cái chế độ độc tài độc đảng ở đó. Ông chủ đích thực của ông -nếu muốn ví von với ông boss, ông xếp theo kiểu “bị mất việc”- là nước Mỹ, dân Mỹ. Hình như ông quên ông là vị đại sứ Hoa Kỳ, có nghĩa là người đại diện của cả nước Mỹ, dân Mỹ, trong đó có hàng triệu binh sĩ Mỹ đã chiến đấu bên lá cờ vàng ở Việt Nam để bảo vệ tự do dân chủ. Đúng là cuộc chiến đấu ấy đã qua 40 năm, nhưng đừng quên trên 58,000 tử sĩ Mỹ cùng biết bao huy chương cao quý của nước Mỹ còn mãi mãi giá trị. Và đừng quên tại đất nước tự do dân chủ này, lá cờ vàng của cộng đồng người Việt đã là một biểu tượng hợp pháp, được các chính quyền dân cử nhiều địa phương nhìn nhận.

Ông Đại sứ có khoe ông là người bảo vệ nhân quyền. Chắc chắn ông thừa biết những cảnh bắt bớ, tra tấn, giam cầm và thủ tiêu các nhà đấu tranh dân chủ trong nước Việt Nam hiện nay. Công việc bảo vệ nhân quyền ông đang làm là do nước Mỹ, dân Mỹ giao phó cho vị đại sứ của họ chứ không hề do việc giở lầy lòng bọn trùm cộng sản mà có.

Ông Đại Sứ thường cho thấy là ông am hiểu ngôn ngữ, văn hóa Việt. Tôi mong ông sẽ có dịp hiểu biết thấu đáo hơn về lịch sử, văn hóa và lòng người để hành xử xứng đáng với vị trí của một vị Đại sứ Hoa Kỳ.

***** III *****

Lá cờ vàng ba sọc đỏ với chiều dài của lịch sử Việt Nam đã trải qua bao nhiêu thăng trầm, vinh quang lẫn tủi nhục, nhưng mãi mãi là niềm tự hào của người dân Việt Nam yêu Tự Do, Dân Chủ, Nhân Quyền.

Dù đã 40 năm bị chế độ cộng sản cấm đoán, đàn áp, nhưng nay trong nước Việt Nam hiện nay, lá cờ ấy vẫn là một niềm tin. Mới đây, anh Nguyễn Viết Dũng, dù đang sống trong chế độ cộng sản, nhưng anh vẫn công khai treo lá cờ vàng ba sọc đỏ ngay trước nhà của mình ở Nghệ An? Thái độ và việc làm của anh Dũng đã làm cho chế độ cộng sản phải run sợ và ra tay bắt giam anh.

Như những người Việt tự do tại hải ngoại vẫn ngày càng đông hơn, mạnh hơn, tôi tin rằng một ngày mai không xa, lá cờ vàng ba sọc đỏ lại có dịp ngạo nghễ tung bay phát phới trên quê hương Việt Nam. Biết đâu chừng ngày đó, tôi sẽ có dịp thấy lại lá cờ vàng với những vết tích của cuộc chiến trên Cổ Thành Quảng Trị năm nào và được ôm lá cờ thân yêu vào lòng.

Anthony Hung Cao

Nguồn: Internet e-mail by VNSN chuyển

*Đăng ngày Thứ Tư, August 26, 2015
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*